

Nr 284.

Av herr **Clemedtson**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om vissa ändringar i förordningen den 1 juni 1923 (nr 140) angående tillverkning och beskattning av maltdrycker m. m.*

I bevillningsutskottets utlåtande till 1928 års riksdag angående upphävande av förbudet mot användning av sackarin i svagdricka framhölls, att upphävandet av förbudet ej borde ske, utan att föreskrift utfärdades om skyldighet för tillverkare och försäljare att å det kärll, vari det sackarinhaltiga svagdrickat tillhandahålles, utmärka att drycken innehåller sackarin, ävensom att i samband härmed en motsvarande bestämmelse lämpligen borde införas beträffande läskedrycker och därmed jämförliga drycker.

I utlåtanden i denna fråga från kontrollstyrelsen, medicinalstyrelsen och kommerskollegium har framhållits, att otvivelaktigt starka skäl föreligga för den av bevillningsutskottet beträffande läskedryckerna föreslagna åtgärden, dock torde av praktiska skäl denna fråga lämpligen böra upptagas i ett större sammanhang och helst i samband med en allmän livsmedelslagstiftning.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 156 föreslås nu, att sackarin skall få komma till användning vid tillverkning av svagdricka under deklARATIONSTVÅNG. Därmed har svagdrickat ryckts ur det sammanhang, varom bevillningsutskottet uttalat sig, och med hänsyn till 1928 års riksdagsbeslut torde knappast kunna väntas, att frågan om användningen av sackarin inom läskedryckstillverkningen skall inom överskådlig tid vinna sin lösning genom en samlad livsmedelslagstiftning.

De skäl, som tala för att konstgjord sötning av svagdricka skall av säljaren angivas genom särskild deklARATION, torde emellertid i ännu högre grad kunna förebäras då det gäller läskedrycker. De benämningar under vilka läskedrycker försäljas, äro nämligen till stor del sådana, att den köpande allmänheten bibringas den uppfattningen, att med naturliga sötningsmedel försatta produkter föreligga. Såsom erfarenheten visat, sötas emellertid läskedrycker med benämningarna sockerdricka, mjöd, äpple cider, gravensteiner etc., i stor utsträckning med sackarin, utan att detta för köparen angives. Att häri ligger ett illojalt förfarande, i det att varan utgives vara i besittning av egenskaper, som densamma i verkligheten ej äger, är otvivelaktigt.

Då kontrollstyrelsen i sitt utlåtande av 30 december 1929 erinrat därom, att olägenheterna av användning av sackarin i läskedrycker torde göra sig gällande även vid vissa andra varor, såsom saft, sylt, marmelad och liknande produkter, kan häremot framhållas, att det ej i vårt land kunnat påvisas, att sackarin kommit till användning annat än i drycker. Vad beträffar sådan användning i saft, torde hithörande produkter kunna inbegripas i samma föreskrifter som avse läskedrycker.

Då sålunda sackarinet i vårt land, såvitt man vet, utom i svagdricka endast kommit till användning i saft och läskedrycker, torde svårigheter ej möta att, i likhet med vad som i propositionen nr 156 föreslås beträffande svagdricka, genom särskilda föreskrifter införa skyldighet att deklarerera användningen härav i dessa drycker. Så har även, som kontrollstyrelsen framhåller, skett i Tyskland, varest sackarinanvändningen i läskedrycker är förenad med deklarationsskyldighet.

På grund av vad ovan framhållits, får jag härmed hemställa,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte låta utarbета och för riksdagen framlägga förslag till lagbestämmelser, varigenom för användande av sackarin i läskedrycker uppställas samma villkor, som nu beträffande svagdricka föreslagits i det vid Kungl. Maj:ts proposition nr 156 fogade förslaget till förordning om vissa ändringar i förordningen den 1 juni 1923 (nr 140) angående tillverkning och beskattning av maldrycker.

Stockholm den 11 mars 1930.

J. Clemedtson.